

Ara és l'hora!

Ens trobem a cinc mesos escassos, a molt estirar, de la convocatòria i la celebració del Referèndum d'Independència. Personalment, no tinc cap dubte que la votació serà favorable a la Independència per una majoria que podria qualificar d'abassagadora.

Per això, després de molts anys d'activitat, és evident que ara és el moment de donar-ho tot! Quin sentit tindria, sobretot per nosaltres, els que ens hem deixat la pell tot aquest temps, ara no ser-hi quan més se'ns necessita? Lògicament no en tindria cap. És el moment de carregar-nos novament de raons, d'empenta i reeixir en la nostra comesa.

Arribats a aquesta conclusió lògica, també cal afegir que, la nostra actuació, que és garantia de ple compromís amb la Independència, hem de procurar que tingui el màxim impacte possible. Hem de ser allà on la nostra feina rendeixi més i tingui un efecte multiplicador en totes les direccions. La manera de maximitzar aquesta feina, aquest compromís indestructible per la Independència, és fer-ho treballant colze a colze amb el conjunt de les organitzacions civils i polítiques independentistes, sense exclusions de cap mena, ni sectarismes ideològics ni vetos personals.

Però atesa la nostra naturalesa transversal, no tinc cap dubte que, especialment la nostra activitat en els propers mesos, i fins a la celebració i la victòria en el referèndum, s'ha de fer col·laborant amb el Partit Demòcrata Europeu Català (PdeCAT), amb el qual ja ens uneix uns quants mesos de treball des del seu congrés fundacional, on, tothom ho recordareu, vam

tenir un especial protagonisme. A hores d'ara ocupem ja càrrecs de responsabilitat, i fins i tot hem tingut la capacitat d'influir en les bases ideològiques (unilateralitat) i en la transparència (incompatibilitats).

La nostra presència decidida, ferma, desacomplexada pot ser decisiva per derrotar qualsevol temptació de desviació en la línia de compromís amb la Independència que aquesta formació ha demostrat en els seus pocs mesos d'existència. Qui a aquestes alçades tingui encara dubtes al respecte, penso, sincerament, que s'equivoca. També, per esvaïr cap dubte, no plantejem una presència en base a quotes, fet que per experiència històrica d'ells, els posa en alerta. El capital humà que tenim les fa totalment innecessàries. No ens en calen. Sabem que treballant per la Independència i la Regeneració democràtica, som imbatibles. Pels nostres fets se'ns valorarà. Tampoc no entrarem, com a grup, en cap competició ideològica, perquè la nostra naturalesa transversal, de caràcter bàsicament estratègic, ens ho impedeix.

Per tot plegat, us crido a treballar com mai abans, al llarg d'aquests propers mesos. I fer-ho a través de Reagrupament, al PdeCAT. Quants més ens hi adherim més garantirem que arribarem a bon port. A hores d'ara ja en som bastant, però en calen més, quants més, més estarem en situació d'intervenir des de la primera línia en el procés històric que ens durà a la Independència.

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

El procés triomfarà per estadística

per Xavier Minguet

PÀGINA 2

A l'Ajuntament de Vic som ben transparents

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Contra qui juguem?

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Interdependència

per Daniel Roig

PÀGINA 5

Determinació i coratge

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Les incongruències dels comuns

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

El procés triomfarà per estadística

Sóc associat de Reagrupament i membre de la executiva de la Vegueria del PdeCAT de Lleida, i cada vegada que participava en la campanya per a la nostra candidatura començava amb les següents paraules: “Un poble que no lluita per la seva llibertat no es mereix ser lliure, lluitem per la nostra llibertat!” Com que veig que tan sols es parla del futur del procés, us plantejo la següent dualitat entre el seu passat llunyà i la seva relació amb l’Imperi Espanyol:

Si l’auge colonial més important de l’Imperi es desenvolupa entre els segles XVI i XVII, també podem dir que comença la davallada a partir de la segona meitat del mateix segle XVII, concretament a partir del 1640, on, aprofitant la sublevació catalana, s’independitza el regne de Portugal amb totes les seves colònies, inclòs el Brasil. Dinou anys més tard, la Catalunya Nord passa a mans del regne de França.

Al 1715, després de la Guerra de Successió, on certament els catalans vàrem participar de manera significativa, la corona espanyola perd Flandes, Milà, Nàpols, Sardenya, Sicília, Gibraltar... Al 1825, havent aprofitat la Guerra del Francès i el debilitament econòmic i militar de l’Imperi, i amb un important ajut financer de la Gran Bretanya, ja s’han independitzat la major part de les colònies americanes com Argentina, Xile, Veneçuela, Nueva Granada

(Colòmbia), Equador, Nueva España (Mèxic), Guatemala i també la perla de la corona, el Perú.

A finals del segle XIX ja tan sols queden les escorrialles. Després de la guerra del 1898 amb els Estats Units, Espanya perd Cuba, Puerto Rico i les Filipines. Es començava a pondre el sol a les Espanyes. Al 1968 ja s’ha perdut el nord d’Àfrica i també la Guinea Equatorial, on Franco, per aquelles coses del destí, va permetre un referèndum per aprovar la Constitució. Uns quants anys després, al 1975, cau el Sàhara. Arribant als nostres dies podríem dir que l’únic que queda de l’Imperi Espanyol és l’enyorança

Mirant aquest passat i examinant aquesta línia descendent, és quan veig més clar que la llibertat del nostre poble caurà pel seu propi pes. Per estadística. L’Estat Espanyol, lluny d’enfortir les seves diversitats culturals i socials, el que ha fet és ofegar-les. S’ha comportat com el cos d’un mamífer quan es troba en procés de congelació. El reg sanguini es concentra a mantenir els òrgans vitals. El problema és que els catalans som una

extremitat que està molt a prop d’aquests òrgans.

Per acabar, volia recordar i agrair la feina feta per l’anterior president de Rcat, l’Ignasi Planes i també la d’en Marc Viñolas, i donar la benvinguda al nou president Josep Sort i la seva junta (en la qual m’incloc). Estic segur que ja hem creuat la línia vermella, ja no ens queda benzina per a retornar al punt d’origen. Els de Rcat ens hem compromès a fer el viatge plegats de la mà del PdeCAT, sense demanar ni quotes ni res a canvi. Tant sols demanem poder oferir el nostre esforç multiplicador en aquests moments tan crucials per al nostre poble. Estarem allí on sigui i quan sigui necessari, a les verdes i a les madures.

Als convençuts us diré que comenceu a canviar el dial de TV3 al primer canal. I als incrèduls us diré que prengueu seient i us cordeu el cinturó de seguretat. Comença... l’espectacle més gran del món.

Xavier Minguet

A l'Ajuntament de Vic s'om ben transparents

L'Ajuntament de Vic som un dels municipis més transparents de Catalunya. I això no ho dic perquè sí, sinó que ho certifica la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Per segon any consecutiu, hem assolit la màxima puntuació del Segell Infoparticipa que certifica la transparència i la qualitat de la comunicació pública del web municipal mitjançant 52 ítems fixats per la UAB.

La distinció avalua la informació que es presenta sobre qui són els representants polítics de la ciutat, com es gestionen els recursos col·lectius, com es gestionen els recursos econòmics, quina informació es proporciona sobre el municipi i la gestió dels recursos col·lectius i les eines que s'ofereixen per la participació ciutadana.

En aquesta línia, dir que també es publica, entre altres aspectes, l'agenda de l'alcaldeessa, informació d'actes institucionals, currículums dels regidors, el cartipàs polític o la informació dels plens. D'altra banda, s'exposen les ordenances i les polítiques municipals; com es gestionen els recursos econòmics i en quin estat d'execució estan. També es publiquen les subvencions, qui són els seus receptors i l'import.

Amb això, Vic, d'entre els 948 municipis catalans, es situa entre els 17 municipis que obtenen el 100% de puntuació del Segell Infoparticipa. Aquest segell el lliura el Laboratori de Periodisme i Comunicació per a la Ciutadania

Plural de la UAB, que és l'encarregada de certificar la transparència i la qualitat de la comunicació pública.

Però a l'Ajuntament, no ens hem volgut quedar només amb aquests 52 indicadors i hem volgut anar més enllà. Així, hem fet analitzar la seva transparència ... de forma voluntària a través dels 80 Indicadors de Transparència Internacional (ITA). Aquesta és l'única organització no governamental, a escala global, dedicada a combatre la corrupció, que vincula la societat civil, el sector privat i els governs en una àmplia coalició global. El resultat de transparència de l'Ajuntament de Vic se situa al 92,5% a nivell internacional.

Cal destacar que només els 110 ajuntaments de més població de l'estat estan obligats a realitzar l'avaluació de l'ITA.

A més, a l'Ajuntament de Vic, amb l'Alcaldeessa Anna Erra al davant, estem elaborant un plec

de clàusules perquè el codi ètic on s'estableixen els principis de conducta i les normes que han de complir els treballadors públics, no només sigui d'obligat compliment per als membres del consistori, sinó que també ho siguin per als actors que contracta l'Ajuntament.

A més, el consistori volem crear un registre dels grups d'interès amb els quals interactuem per determinar de quina manera es coordina l'Ajuntament amb l'àmbit professional i empresarial.

Ja ho veieu i ja ho sabeu: Reagrupament tenim tres pilars primordials: Independència, Democràcia i Treball. El pilar de la Democràcia (on la transparència ocupa un espai vital), a l'Ajuntament de Vic, queda demostrat que també ens el creiem.

Josep Ramon Soldevila

Contra qui juguem?

Els soferts independentistes, que només tenim com a objectiu la independència, tenim la llengua ulcerada de tant mossegar-nos-la. Anem d'ensurt a ensurt i la nostra voluntat de no contribuir a embolicar més la troca, a desanimar més els ànims de la bona gent que no entén res, trontolla... I, ben mirat, potser cal començar a parlar clar no fos cas que la prudència ens fes traïdors.

L'última sotragada en el Dragon Khan en el qual estem permanentment instal·lats ha estat la conversa enregistrada en un restaurant de Manresa a través de la qual hem conegut els plans B i C d'un partit i la eficiència i rapidesa d'un

militant o simpatitzant d'un altre partit que, veloç i servicial, fa ús de les noves tecnologies i fa saber al màxim responsable del seu partit què s'està coent a casa del contrincant per posar-lo en evidència i, així, continuar guanyant posicions, primer a les enquestes i quan sigui l'hora de la veritat a les urnes.

No és això, companys, no és això. Poca experiència i excés de candidesa en unes actuacions i joc brut, brut en les altres. I, sobretot, preocupació per si un determinat partit, que ha optat clarament per la independència, té possibles lideratges per governar l'autonomisme. Anem en compte perquè el moment èpic

que estem vivint no es converteix, per interessos partidistes en un malson. Seria molt difícil oblidar i perdonar.

Jo em pregunto, contra qui juguem?. Contra altres opcions polítiques per guanyar uns quants miserables vots?. Ens estem jugant el futur del país, de tots. Exigim i ens exigim passió per acabar la feina que hem començat. El qui no pugui suportar la pressió, retiri's sisplau. Menys patir pel futur d'uns quants militants, d'aquest o l'altre partit, perquè si no som capaços de guanyar, res no serà igual...

Teresa Casals

Interdependència

M'he de remuntar a 2012 per recordar el primer cop que es va fer ús de la paraula interdependència en la política catalana a nivell nacional. Va ser el President Mas, que, en ple tsunami independentista, utilitzà el terme per definir el model d'estat que ell desitjava per a Catalunya, en comptes del terme independència. A finals de març, el President Puigdemont l'ha tornat a utilitzar en una entrevista a la CNN per definir la relació que ell desitjaria entre Catalunya i Espanya.

En tots dos casos les reaccions van ser d'allò mes abrandades: Per una banda, sectors independentistes, tots fora de l'àmbit convergent, que van entendre que voler la interdependència i no referir-se a la independència era poc més que evitar dir les coses pel seu nom i descafeïnar les aspiracions nacionals. Per l'altra, l'atac sorneguer dels mitjans de comunicació al servei del nacionalisme espanyol, que es van agafar a les declaracions com a exemple de la poca determinació dels dirigents catalans.

La ignorància sol ser molt agosarada.

Segur que ambdós

presidents, polítics estadistes, tenen coneixement dels postulats del senyor Stephen R. Covey, eminent divulgador i consultor empresarial, que estableix el concepte de interdependència com un valor més elevat que la independència, ja que és aquell estadi de les relacions entre persones (o empreses o estats) en la qual es potencia la cooperació per assolir un objectiu més alt. Sol es va més ràpid, en grup s'arriba més lluny. I es que, de fet, la interdependència és un estadi de relacions que s'assoleix a partir de superar la fase d'independència, i per això proposar una relació d'interdependència entre Catalunya i la resta d'estats europeus és anar molt més lluny que desitjar un estat independent, posant de manifest la voluntat de participar d'una política global des d'una posició de sobirania nacional.

Jo vull la interdependència de Catalunya vers un marc europeu.

Vull la interdependència perquè Catalunya participi d'un model econòmic que doni impuls a les nostres empreses dins

un mercat de referència, amb interessos comuns vers mercats polaritzats a nivell mundial, partint de l'exercici de la sobirania de Catalunya com a estat independent per decidir la forma de participar-hi.

Vull la interdependència per participar d'una acció global de gestió de la immigració en l'àmbit europeu, partint de l'exercici de la nostra sobirania per decidir quin model migratori volem a casa nostra.

Vull la interdependència per participar d'un model energètic i mediambiental a nivell europeu, amb referents de desenvolupament molt més avançats que l'estat espanyol, partint de la nostra capacitat de decisió per ajustar-nos a les nostres particularitats de territori o indústria.

I és que, en un món globalitzat, només amb actitud de cooperació amb aquells estats que tenen els més alts estàndards d'excel·lència i fan una defensa activa dels nostres valors comuns, Catalunya pot assolir la seva plenitud com a societat, país i nació.

Daniel Roig

Determinació i coratge

Som una part de la societat catalana que malda per aconseguir un Estat propi. Ho tenim ben a prop per aconseguir-ho. No defallim ara, a les portes de canviar la nostra història. Sabem de les traves que ens posa i ens posarà el Govern espanyol, cada cop més feixugues, per aniquilar qualsevol intent d' assolir la nostra fita. Tenim al capdavant uns polítics que estan decidits a arribar fins al final, i nosaltres, el poble, els hem de donar suport fins on calgui, sabent el que costa mantenir durant temps i temps les il·lusions per aconseguir el premi final, car nosaltres portem molts anys esperant i lluitant per aconseguir-lo.

No ens rendíssim ara, que estem a les portes de la glòria, no ens ho prenguem com si no fos molt important: ho és i molt. Podem passar a l'història o podem prendre molt de mal. I el que és millor, podem deixar als nostres fills una Catalunya més democràtica, més rica i més humana que la que tenim avui en dia, supeditats com estem a l'Estat espanyol.

Una Catalunya per viure i conviure, amb ganes de millorar-la, no solament en sentit econòmic, sinó amb una societat on l'educació, les humanitats i la cultura tinguin una raó de ser i deixin un camí obert a tota mena de possibilitats millorables,

com tenen molts països de Europa, en els quals ens emmirallem per la seva cultura avançada, i en la seva capacitat de tenir una economia que fa que els habitants visquin millor.

I segur que trobarem gent coneguda, fins i tot amics i amigues i algun familiar, que, portats pels desenganys acumulats en aquest temps, ens diran que això no és possible, que ja els agradaria, però que el Govern central no ho deixarà... I és llavors quan hem d' explicar-los de la munió de dones i homes que abans de nosaltres han treballat i han lluitat per una Catalunya independent, per un Estat propi.

Per arribar aquí necessitem una Declaració Unilateral d'Independència, referendada per un Referèndum que cal guanyar, i serà la manera més clara amb la qual copsarem l'opinió de la gent del nostre país i el guanyarem, i també sabem que potser no ens el deixaran fer; per tant hem de donar tot el suport als que estan al davant d'aquesta tasca i treballen per aconseguir aquets objectiu.

Fa més de tres-cents anys que prohoms importants han anat obrint camí i fent forat en l'imaginari col·lectiu. Després de la desfeta del 1714, ha costat

molt aixecar el cap i ha estat molt lentament: generació rere generació s'ha anat sembrant en l'intel·lecte català la necessitat de reeixir.

Anul·lada la Generalitat, potser la fita més important fou el naixement de la Mancomunitat (1914- 1925), i és en Prat de la Riba el que donà un gran impuls al que en podríem dir l'afirmació plena de patriotisme per tenir de bell nou la nostra Pàtria alliberada.

Com que sota del bota del dictador Franco, van escapar tota una generació de patriotes, hem necessitat anys i gent sacrificada per poder albirar la Catalunya independent que volem.

Nosaltres som hereus de les idees i els projectes que en el seu dia tingueren tant Macià com Companys; i sabem per la proximitat de la història com varen proclamar la República Catalana (dins de la Federació Ibèrica) des del balcó de la Generalitat, i que va durar només unes hores. Nosaltres ho hem de fer millor i hem d' aconseguir-ho, amb força i contundència: proclamar la República Catalana Independent de l'Estat espanyol per sempre més.

Pilar Altarriba

Les incongruències dels comuns

He llegit que, en una entrevista que ha fet l'Ada Colau a la cadena Al-Jazeera, ha deixat anar que, si guanya el sí en el referèndum, no vol dir que es proclami la independència. M'he llegit i rellegit el titular per si no fos que en aquestes dates festives se m'hagi presentat per fi l'esperit sant i m'hagi fet obrir els ulls sobre les veritats de la vida...

Després he recordat que, en l'acte fundacional del seu nou partit, van votar majoritàriament per fer encaixar una república catalana dins la monarquia espanyola. He començat a veure que tot això no era efecte d'una sobredosi de xocolata en el dia de la mona, sinó que aquesta gent deixa anar veritables barbaritats, bestieses, i es queden tan amples.

Jo crec, personalment, que, si es fa un referèndum amb una pregunta clara del tipus "vol la independència de Catalunya, si o no?", si guanya el sí serà que la gent vol la independència de Catalunya, no que vol seguir formant part d'aquest estat decrepit com és l'espanyol.

A mi si, en un restaurant, em demanen si vull arròs o fideuà, demano arròs i em porten fideus, no me'ls menjaré. Exigiré que em portin l'arròs. Per què votar, si després no es fa el que es vota?

Si la Constitución Española que va votar la

gent gran hagués sortit que no, s'hauria aplicat igual que si hagués sortit que sí? Realment, tanta demagogia és preocupant, molt preocupant. Més que res perquè, si ara la senyora Colau decideix fer un referèndum o una pseudoconsulta per preguntar si els barcelonins volen el tramvia per la Diagonal, per exemple, o eliminar el parc zoològic, i guanya el no, és capaç de fer que el tramvia vagi per la Diagonal o no eliminar el zoo.

Patètica la postura d'aquesta gent, els comuns amb els d'ICV, que l'únic que fan es buscar la manera de mantenir la mamella, ara que han descobert que dient quatre parides tenen un cert nombre de gent que els vota. Preocupant que hagin col•locat quatre familiars directes com a càrrecs de confiança, cobrant una morterada. Molt preocupant.

Sobretot quan a Barcelona s'estan fent actualment

més desnonaments que en la època d'en Trias, i això que la senyora Colau va guanyar les eleccions amb el gran tema dels desnonaments com a cavall de batalla... I preocupant, molt preocupant que demanin regeneració democràtica quan els seus companys de viatge són la gent d'Iniciativa, autèntics dinosaures de la política catalana.

I aquesta gent la venen com els grans nous valors de la política? Mentides, incongruències, falsedats, manipulació, com a mínim són el seu programa electoral. I el que trobo encara més preocupant és que la majoria independentista pensi que sense aquesta gent no podem fer la Independència. Molt preocupant.

Albert Aragonès

Prou de cànvids catalans en el millor dels regnes possibles

Voltaire, *Càndid o l'optimisme*, traducció i notes de Jordi Llovet, Barcelona: edicions Proa, 2014.

He aprofitat aquests darrers dies festius per llegir *Càndid o l'optimisme*, la cèlebre obra de Voltaire en la magnífica versió catalana de Jordi Llovet. Els recomano molt que la (re)llegeixin perquè, encara que resulti força passat de voltes, és un text magnífic, divertit, càustic; i, tot i que fa més de dos segles i mig que fou escrit, és ben vigent, estranyament vigent.

Com és ben sabut, Voltaire en aquesta novel·la contradiu, de forma amena i convincent, la filosofia preconitzada sobretot per Leibniz, segons el qual el nostre món, per moltes imperfeccions que tingui, és el millor dels mons possibles. Tot té una raó de ser en aquest món, fins i tot les guerres o les desgràcies naturals més horroroses que causen milers de morts. Si les coses són com són és perquè han de ser així inexorablement i, segons aquest pensament, no podrien ser millors perquè llavors Déu, a l'hora de crear el món, les hauria preferides pel fet de ser més òptimes; les coses tampoc no podrien ser pitjors perquè no es pot assumir que el creador omnipotent, en triar-les, hagués resultat inepte o ineficaç. Totes les desgràcies que *Càndid* pateix a la novel·la o de què ell és testimoni no són mai prou per fer desistir Pangloss, el mestre de Càndid, de l'òptima perfecció del món. No cal dir que Pangloss és un ximple poca-solta obsedit a aplicar les seves rígides concepcions sense

els mínims matisos que dicta la racionalitat.

Doncs bé, mentre llegia el text de Voltaire —soc conscient que dient això algú deurà pensar que tinc una obsessió, però què hi farem!— no podia parar de trobar paral·lelismes entre la situació del nostre país i la que es descriu a la novel·la (salvant les distàncies per la truculència setcentista de les descripcions de Voltaire). D'una banda, els catalans seríem com Càndid, als quals ens volen fer creure que vivim en el millor dels estats possibles. Per una altra banda, els dirigents de l'Estat espanyol o els catalans unionistes fan com Pangloss i sostenen que no és possible cap altre estat millor per a nosaltres; intenten convèncer-nos que som en el millor dels regnes possibles i que l'espanyol és el millor Estat en què podem viure els catalans. Totes les evidències —com passa a la novel·la voltairiana— contradiuen frontalment aquesta afirmació. ¿Cal encara que traiem la llista de les evidències que fan incompatible el Regne

d'Espanya amb el benestar dels catalans? Aquesta llista és extensa i va de les infraestructures impossibles —corredor mediterrani que passa per Madrid, trens de rodalies saturats, carreteres col·lapsades, autopistes cares, aeroports i ports segrestats— a la nul·la defensa i promoció de la nostra llengua i cultura —el català prohibit als òrgans oficials de l'Estat espanyol i a la UE, la cultura pròpia sense projecció ni estímul—, passant per les mentides a raig —pressupostos que no s'executen a Catalunya, promeses d'inversió que no s'arriben a complir mai—, la corrupció fins als estaments més alts —un rei forçat a abdicar pels escàndols i la conducta immoral, una infanta empaperada— i les injustícies que no es reparen —papers incautats per l'exèrcit franquista que no es retornen als propietaris, un president encara “legalment” afusellat—, etc. Per no tenir els catalans ni tan sols tenim reconeguda la possibilitat, és a dir, el dret de triar si volem viure en aquest regne panglossianament ideal. Al final del llibre de Voltaire, Pangloss encara defensa que els esdeveniments narrats a la novel·la continuen formant el millor dels mons possibles; però Càndid ja no li fa gaire cas i acaba resultant, almenys, més pràctic en dir-li: “—Està molt bé, això que dieu, però ara hem d'anar a l'hort a treballar.” Molts catalans ja hem deixat de ser cànvids i ens hem posat a treballar a l'hort. El nostre hort ha de donar com a fruit la llibertat que ens ha de permetre construir la nostra república. Bon Sant Jordi a tothom!